

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL II. No. 5
Sâmbătă 1 Februarie 1986.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Vameși vechi, vameși noi.

Scena din parabola evanghelică cu vameșul și farizeul a creat două figuri simbolice a lor două categorii de oameni: cea a fățarnicilor, a ipocriților mincinoși și cea a făcătorilor de rele, a înstăriților pe ne-dreptul. Oameni urgisiți din partea societății evreești, vameși, prietenii ai stăpânirii romane, erau însă dușmani ai poporului din cari făceau parte. Incasau nu numai dările cerute grin legea împărăției, ci pe cale necinstită își însușeau bunurile altora.

Aveau însă ceva în ei, ce-i făcea mai puțin urgisiți: își recunoș-teau păcatul. Insușire sufletească de mare preț; clasă oropsită și de oameni disprețuită, pentru a lor caracter sincer au cucerit inima lui Isus.

Farizeii, pretenșii sfinți ai lumii vechi, nu pot obține din partea lui Isus nici o vorbă mai îngăduitoare; paginile Evangeliilor și a scrierilor sfinte sunt pline de prevestirea predestinării peirii: „*Acela care a păcătuit împotriva Spiritului nu-i se va ierta lui, nici în această lume, nici în cealaltă*“. Vameșii, publicani, considerați ca dușmani ai legii lui Moise, din disprețuiți devin prietenii lui Isus. Căci la întâile licăriri a vestirii evanghelice, se desbracă de omul cel vechiu, rup cu întregul lor trecut, din păcătoși publici devin modele de viață nouă.

Levi, cel care ședea la vama orașului Capernaum de pe țărmul mării Tiberiadei, chemării divine „*Vino după mine*“ abandonează întregul său trecut, devine chiar Apostol, e Evangelistul Mateiu. Și Zaheu cel mic de statură din vârful sycomorului de pe lângă calea ce duce la Ierihon e chemat de Isus „*azi va fi mântuire casei acesteia*“ și Zaheu își împarte averea săracilor, iar pe cei înșelați îi despăgubește împătrit.

Vameșul, care se ruga la ușa bisericii, neîndrăznind să-și ridice capul pentru multele și grelele lui păcate, își bătea pieptul cu multă durere; rugăciunea lui a fost ascultată, a plecat îndreptat.

Aceasta este lecția smereniei, evangelia lui Isus, inflexibilă și as-pră, e ostilă sumeției și evlaviei de reclamă. Exemplul vameșilor de nobletă virilă, și eroică fidelitatea față de Isus, au făurit icona unei subline virtuți, *sinceritatea*.

Dar n'a rămas curată; coroziunea veacurilor a înegrit-o. După o lungă existență de viață creștină, ea trebuia să fie mai clară; s'a întâmplat însă tocmai contrariul: azi vameșul primește onorurile societății, iar fariseul disprețul ei.

Vameșul și-a păstrat viața ce l-a caracterizat în vechime; sinceritatea; dar ce sinceritate? Toți sperțari a zilelor noastre, lipsiți de cel mai elementar control al conștiinței, descătușați de ori-ce teamă de sancțiuni eterne, pentru cari principiile morale ale lui Isus au ajuns să fie niște puerile simboluri și forme rudimentare de expresii. Și aceștia sunt creștini și țin să se arete lumii că sunt creștini. S'a întors icoana lumii, farizeul a rămas tot în biserică, cu ridicula lui viață de minciună; vameșul însă nu mai stă copleșit de povara păcatelor la ușa bisericii, și-a înălțat capul, a venit lângă farizeu, mai mult, a încercat să intre în altarul Domnului. Dacă azi viața ipocritului a rămas o abilă inducere în eroare a vulgului, cea a vameșului e o adevărată provocare, o sfidare la tot cea-ce e sfânt și moral, în vieța privată și în cea publică.

Molima sperțului, și a jafului s'a infiltrat în toate fibrele societății, nu în ascuns; aceștia nu sunt ipocriți, o fac pe față.

Cutezanța și proporțiile mari de publică jefuire au devenit ca și un atribut necesar a vieții sociale de azi.

Sancțiunile lumești au devenit pentru ei himere, tainice sălădarități le dă putere; disprețuitori ai legilor, n'au teamă de nimeni, conștiința de mult e adormită. După tre-cutele jefuirii publice sau de altă natură, vor urma altele și mai mari și lumea tot mai mult se va împotmoli în disprețul conștiinței sale. Se va ajunge la capătul unui drum, se vor căuta atunci remedii și nu se vor afla.

Bada, unul singur, conștiința. Această trebuie trezită. Și pilda pe care a dat-o Isus cu vameșul și farizeul va fi unicul remediu, ca vameșul iarăși la ușa bisericii să-și plece capul, să-și bată pieptul: „*Dumnezeule; fi milostiv mie păcătosului*“.

Dr. Emilian Lemenyi.

Singurul rău adevărat

Cei mai mulți dintre noi, nu prea dăm atenție veșnicilor adevăruri ce ni le arată credința. Ne trudim, ne bucurăm și ne întristăm numai în ce privește starea de aici de pe pământ. La cele veșnice nu ne place să ne gândim aproape nicicând serios. Și cât sunt de strașnice aceste adevăruri.

Decâte ori am auzit vorbindu-se de păcat, totuși câți creștini își ieau ostenala să pătrundă pe cât e cu putință, înțelesul acestui rău — singurul rău adevărat — care este păcatul. Mulți cred că păcatul este numai un fel învăchit de a judeca anumite slăbiciuni omenеști de care nu ne putem feri decât doar într'o măsură prea mică. Alții socotesc păcatul ca ceva rău crescut în firea noastră, atât de strâns, încât nu-l putem înconjura.

Omul e al păcatelor se vorbește din partea multora. E adevărat că în această

vieță, ispitele ne pândesc la fiecare colț; că la tot pasul suntem atacați cu furie, suntem prin urmare mereu în primejdie de a ne poticni. Totuși ajutorul dumnezeiesc, numit har, ne susține în fiecare clipă. Fără acest ajutor, orcătă putere sufletească am avea, ne prăbușim în fărâdelegi.

Din ipsa noastră de gândire serioasă nu ne dăm seama că loviturile grele aduse peste noi, sunt pedepsele dreptății dumnezeiești. Ar trebui să facem pocăință aspră, dacă am judeca puțin mai adânc aceste adevăruri. Dar nu este numai atât. Necazurile din lumea aceasta trec cu timpul, dar ce este în veșnicie nu trece. Și această pedeapsă fără margini, neînchipuit de îngrozitoare și sigură, este măsurată după răutatea păcatului. Răutate fără de margini ce n'o putem pricepe. Pentru a ne face o idee despre ea, să vedem ce ne

spune Dumnezeu într'o descoperire făcută sfintei *Caterina de Genua*. Ce se spune în aceasta, este absolut conform (potrivit) cu învățătura evangheliei. Numai cine nu crede în evanghelie, în Dumnezeu, suflet, cer și iad, poate să respingă această descoperire extraordinar de impresionantă. Iată ce spune sf. *Caterina*.

„Nu pot pricepe, cum de n'am căzut moartă, când într'o arătare am cunoscut ce este chiar numai umbra vătămării lui Dumnezeu. Acum nu mă mai mir că iadul e atât de înfricoșat, pentrucă e spre pedeapsa păcatului. Deși sunt atât de înfricoșate chinurile lui, totuși mi se pare că nu stau în proporție cu urâciunea pă-

catului; mi se pare că Dumnezeu și aici e îndurată. Eu cred că oricine ar vedea păcatul cu ochii, s'ar topi de durere. Și o zic aceasta cu toată siguranța. Pentrucă deși arătarea mea despre aceasta n'a fost deplină, totuși m'ar fi sfărâmat dacă ar fi durat numai ceva mai mult; m'ar fi sfărâmat de aș fi fost chiar de diamant. Cât de puțin am cunoscut și totuși eram aproape să mor. Sângele mi s'a răcit în toate mădulările și suferința mi-a fost atât de mare, încât eram gata să-mi dau sufletul. Totuși Dumnezeu, în bunătatea Sa mi-a păstrat viața ca să pot face cunoscut ceea ce am văzut“.

Sfânta Maria și cei bogați.

„Fiilor, cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății, să intre în împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este să treacă funia crâmbiei prin urechile acului, decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu! Lucrul acesta e cu neputință la oameni dar nu la Dumnezeu“.

O cât de teribile sunt aceste cuvinte, alui Isus, Adevărul veșnic... Știa El, că bogățiile sunt pentru suflete cătuși, cari îl împiedecă să-și întindă aripile pentru a se ridica spre Dumnezeu, spre bogățiile eternității... Și dumnezeescul Învățător care a zis „*Fericiți cei săraci*“ și „*Vai vouă bogaților*“.

O Mântuitorule binecuvântat, oare nu este și pentru ei vr'un mijloc de a se mântui?... Spre marea, fericire însă, chiar tu ai afirmat această posibilitate, arătându-le tot odată și calea ce trebuie s'o urmeze:

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă molii și rugină și unde le sapă și le fură hoții. Vindeți ce aveți și faceți milă săracilor. Strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă molii și rugină și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură“.

O Maică a Înțelepciunii dumnezeiești, tu care ai înțeles așa de bine cuvintele iubitelui tău Fiul, fă ca acestea să pă-

trundă în sufletele aceloră, cari sunt pătași ai bogățiilor lumii acesteia...

Cheamă-ila tine în chipul cel mai dulce, pe calea adevăratei devoțiuni, ca printr'o totală dedicare, ei să se lase cu totul în voia ta, ca tu lipsindu-i de aceste bogății periculoase, ei, să nu le mai întrebuințeze decât după voia și plăcerea ta. Atunci, vor avea acel minunat secret, al deslipirii de tot ceea ce trece și vor putea face parte din cei săraci cu spiritul, pe cari Isus Hristos îi numește fericiți... Învață-i pe bogați să facă milă, singura lor scăpare; învață-i ca să facă din bucuriile lor o folosință sfântă, aceea de a le întrebuința pentru mărirea Impărăției Tale, ca astfel aceste suflete, să pună în practică, cuvintele lui Monfort: „*Sfânta Fecioară, care e Mama iubirii, și a îndurărilor, și care nu se lasă să fie întrecută în iubire și generozitate, când vede pe cineva că e în stare să se supună cu totul Ei pentru a o onora și ai servi, chiar și cu riscul de a se despoia de tot ce are mai scump, numai ca s-o preamărească, Ei bine, Maria își deschide larg comorile sale față de acela care i-s'a supus cu totul ei*“.

Trad. din *Adeveniat Regnum Mariae*.
de G. Mureșanu.

Când aurul și argintul locuiesc în inimă — credința și dragostea bat la ușă.
Pentru un om cinstit, nu e de loc rușine să fie sărac

Carlyle.

Cum putem fi pururea veseli.

În viață ne pasc multe dureri. Unele sunt pricinuite de noi înșine, iar altele ne apasă fără voia noastră. Oricâtă înțelepciune ar pune omul pentru a-și păstra mereu o bună dispoziție, nu reușește. Și aceasta din motivul, că viața așa cum e ălcătuită de Dumnezeu, trece peste puterile omului. Singur Dumnezeu stăpânul desăvârșit al lumii și al vieții poate ținea sufletul totdeauna bine dispus și încontinuu pregătit pentru suportarea liniștită a oricărei dureri. Pentru a ajunge într-o astfel de stare, într-adevăr fericită, mai întâi trebuie să credem în tot ce ne învață Mântuitorul și apoi trebuie să facem orice lucru pentru Dumnezeu. Atunci viața întreagă este o rugăciune. Tot ce ni se întâmplă este trimis de Dumnezeu, fie bun, sau fie rău. Dacă suntem bogați sau săraci, sănătoși sau bolnavi, dacă trăim ușor și comod sau dimpotrivă o viață aspră și plină de mizerii, sufletul nostru este mereu liniștit și vesel deoarece el în toate face voia lui Dumnezeu. Numai așa se explică pacea adâncă a tuturor sufletelor evlavioase. Cu cât au fost mai tare pătrunși de acest gând de a face pururea și în toate voile lui Dumnezeu, cu atât s'au bucurat de o liniște mai adâncă. Pe când acei robiți de patimi, păcătoșii se schimbă mereu, dupăcum suflă vântul. Când le reușesc toate, sunt veseli, îndatăce îi ajunge un necaz, se cufundă într-o mare de amărăciuni. Cât de departe sunt aceștia de împărăția lui Dumnezeu și de bogăția sufletească nepieritoare împreunată cu ea. Din multe pilde amintim numai una.

Sfântul Ioan Scărarul, starețul unei mănăstiri de pe muntele Sinai, spune că un călugăr din mănăstirea sa, deși avea mult de lucru, trebuind să pregătească zilnic mâncare pentru 220 frați călugări, era totdeauna voios. Sfântul stareț l'a întrebat odată, de unde are el această veselie neîncetată. Călugărul îi răspunde: „*Eu toate le fac cași cum ași împlini o slujbă față de Dumnezeu*“, punând în aplicare cuvintele Sfântului Pavel: *Orice facem, să fie făcut spre mărirea lui Dumnezeu*. A lucra așa este cea mai însem-

nată regulă de viață sufletească și în acelaș timp piatra de temelie a unei adevărate veselii sufletești și fericiri ne turburate chiar în această viață pământească.

Pagubele minciunii.

Minciuna, poate să aibă cele mai grele urmări, uneori chiar nereparabile. Un milionar se reîntoarce din America în Europa și avea cu sine mari bogății. Totuși, din frica de a nu fi furat, se arată foarte sărac. Era înbrăcat rău, se nutrea prost și spunea neîncetat că și-a pierdut în America întreagă averea. Când corabia era aproape de port, se răscoli o furtună cumplită care o aruncă izbindu-o de niște stânci unde se sfărâmă. Marinarii săriră în bărci și luară cu ei foarte mulți călătători mai ales pe cei mai bogați. Milionarul acela se ținea de o masă strigând din răspuțeri după ajutor, făgăduind o mare sumă de bani marinarilor, dacă îi vor primi în barcă. Ei însă nu l'au crezut, fiindcă el de atâteaori povestise cum a sărăcit. Astfel bietul om s'a înecat.

La Tribunal.

Domnule avocat vă rog, acum după ce am câștigat procesul, o să capăt cele două sprezece mii de lei?

— Dar cum să'i capeți, când știi că de abea au ajuns pentru timbre și taxe?

— Dar bine, ce am câștigat eu atunci?

— Procesul!...

Un moșneag de... 15 ani.

Un moșneag osândit la 500 lei amendă pentru că vaca lui a mâncat în fâneața unui vecin, se înfățișează la judecată:

— Ce vârstă ai, moșule? întrebă judecătorul.

— Cincisprezece ani, domnule judecător.

— Cum cincisprezece ani? Iți bați joc de noi?

— Apoi dece să nu credeți că am cincisprezece ani dacă se poate crede că o vacă a mâncat într'un ceas fân de 500 lei...

Dreptatea este pâinea poporului; el e veșnic flămând după ea. *Chateaubriand*.